

Ordføreren: Det Forslag, der af 15 ærede Medlemmer er stillet til § 10, gaaer ud paa at gjøre en Forandring i den Frist, der er bestemt i Lovforslaget, saaledes som det ved anden Behandling er vedtaget, nemlig den Frist, inden hvilken Fæsteren har at erklære, om han vil antage Stedet til Selveiendom paa de tilbudte Vilkaar. I Lovforslaget vil det ærede Thing erindre, at der er optagen en Termin af eet Aar, efterat Fæsteren er underrettet om, for hvilken Sum han kan erholde Gaarden; efter det nærværende Forslag skulde Tiden derimod udstrækkes til 3 Aar. Der er naturligviis noget Vilkaarligt i en saadan Tidsbestemmelse; den maa altid beroe paa et temmelig vilkaarligt Skøn, og det er derfor let forklarligt, at der kan være forskjellige Meninger, om den bør bestemmes noget længere eller noget kortere. Jeg skulde for mit Vedkommende, hvis Bestemmelsen om Kjøbesummens tvungne Amortisation var bleven staaende i Lovforslaget, have været meget tilbøjelig til at gaae ind paa den her foreslaaede Termin; men, da denne Bestemmelse er gaaet ud, er jeg meest stemt for at holde paa den Termin, der staaer i Lovforslaget, saaledes som det sidst blev antaget. Det forekommer mig, at, naar man byder saa gunstige Vilkaar, som her gives, saa er en Termin af eet Aar ganske passende og tilstrækkelig, for at Vedkommende kunne betænke sig paa at give et „Ja“ eller et „Nei“, og at det maaffee ofte ikke vil være i de Vedkommendes egen sande Interessé at lade dem gaae længere hen og betænke sig derpaa. Der er ogsaa, forekommer det mig, noget mindre Heldigt i den Maaade, hvorpaa denne Tidsforlængelse er sat i Forbindelse med Paragraphen, saaledes som den er antagen. Efter Paragraphen skal Bonden først underrettes om, for hvilken Sum han kan faae Gaarden, naar Vurderingen er tilendbragt; og eet Aar derefter skal han kaldes for Commissionens Protokol, for at give sin bestemte Erklæring, og da veed han, at han har at antage Tilbuddet, og at det ellers vil være for silde. Naar derimod dette Forslag optages, saa bliver denne Indkaldelse for Protokollen ikke en endelig Termin; han kan da lade være at give noget bestemt Svar, og der-

efter kan han endda gaae i to Aar og betænke sig, uden at erholde nogen yderligere Opfordring til at give et endeligt Svar. Jeg frygter for, at dette ofte kunde føre til den samme uheldige Følge for Vedkommende selv, som den Omstændighed har havt, at man ikke havde søiet en saadan kort og bestemt Termin til de ældre lignende Tilbud om at faae Stedet til Selveiendom, inden hvilken de Vedkommende havde at erklære sig.

Alberti: Det under Nr. 8 opførte Forslag, som er stillet til § 10, er traadt istedetfor et Forslag, som ved Lovens anden Behandling var stillet af mig og tvende andre Medlemmer af Thinget. Vi gif dengang ud fra den Forsudsætning, at det, for at skaffe Loven Indgang, vilde være ønskeligt, at der blev sat en længere Frist end den, der indeholdtes i Lovforslaget, saaledes som dette var kommet fra Udvalget. Vi foreslode dengang at udstrække de nuværende Fæsternes Berettigelse til at fordre deres Gaarde overdragne som Selveiendom efter den ansatte Kjøbesum til deres Besiddelsestid. Dette Forslag blev forkastet. Vi have nu tilladt os at stille et andet Forslag, nemlig, at de nuværende Fæstere skulle være berettigede til at erholde Gaardene, naar de afgive en Erklæring derom inden et Tidsrum af tre Aar, regnet fra den Tid, da Kjøbesummens Ansættelse er skeet af den paagældende Commission. Vi have troet, at dette Forslag ikke i og for sig kunde være af en meget væsentlig Betydning med Hensyn til Indholdet af Loven. Mod det tidligere Forslag blev det af den daværende Finanzminister udhævet, at det vilde have praktiske Uleiligheder tilfølge, idet han nemlig sagde, at et saadant Forslag, hvis det blev til Lov, maatte medføre Omvurdering eller Revision af de Ansættelser, der havde fundet Sted ved Commissionen, idet det kun kunde forudsættes, at disse Ansættelser havde deres Gyldighed for en kortere Tid. Nu mene vi, at et Tidsrum af 3 Aar neppe vil være saa langt, at det kan forudsættes, at der vil indtræde betydelige Fluctuationer i Priserne paa Eiendommene, eller, saaledes som Loven er vedtagen, betydelige Fluctuationer i de Summer, som ville være at betale for Fæstegaardene. Vi have nemlig ikke kunnet komme bort